

„Това е тъкмо каквото търся,“ си казалъ той. Но прѣди да удари първи път, той над-зърналъ въ пещерята да види, да ли е праздна.

За голѣмо негово очудване, той съгледалъ въ пещерята двама старци съ дълги, бѣли бради, които седѣли вътрѣ и играели шахматъ¹⁾ тихо като мишки, съ очи вперени въ шахматната табла.

Уангъ-Чингъ разбиралъ малко отъ шахматъ, затова пристѣпилъ вътрѣ, за да ги погледа нѣколко минути.

„Шомъ ме погледнатъ, ще питамъ мога ли да отсѣка дървото“, си казалъ той. Но тѣ не го погледнали и малко по-малко Уангъ-Чингъ се тѣй заинтересувалъ отъ играта, че оставилъ бравата и седналъ да ги погледа по-добрѣ.

Двамата старци седѣли кръстомъ-ноги и шахматната табла била на земята между тѣхъ.

До единиятъ жгълъ на таблата имало една малка купчинка тъмно-кафяви прѣдмети, които Уангъ-Чингъ най-напрѣдъ взелъ за костилки отъ фурми. Но слѣдъ малко играчитѣ изяли по едно отъ тѣхъ и турили едно въ устата на Уангъ-Чинга. И тогава той видѣлъ, че това не били никакви костилки, а едни отъ най-сладкитѣ бонбони, такива, каквито той никога не билъ вкусвалъ. А най-чудното въ тѣхъ било това, че тѣ изведнажъ прѣмахнали глада и жаждата му.

Когато дошълъ до пещерята, той билъ и гладенъ и жеденъ, тѣй като не чакалъ да обѣдва съ другитѣ работници, но сега той вече не билъ ни гладенъ ни жеденъ.

Още малко той постоялъ тамъ и забѣлѣ-

залъ, че челата на старцитѣ сж започнали да се сбрѣкватъ все повече и повече и брадитѣ имъ да ставатъ все по-дълги и по-дълги, докато достигнали до земята и най-сетнѣ се проточили прѣзъ исхода на пещерята.

„Надѣвамъ се, че моята брада никога нѣма да расте тѣй бързо“, казалъ Уангъ-Чингъ, като се вдигналъ отъ земята и взелъ бравата да си излезя.

Тогава единъ отъ старцитѣ заговорилъ за пръвъ път: „Нашитѣ бради, не растатъ тѣй бързо, млади човѣче. Колко врѣме има откакто ти си дошълъ?“

„Речи го около половинъ часъ“, отговорилъ Уангъ-Чингъ. Но като говорилъ тѣй, бравата му се сипнала на прахъ между прѣститѣ му. Вториятъ играчъ се засмѣлъ и като посочилъ бонбонитѣ рекълъ:

„Половинъ часъ или половинъ вѣкъ — да, или половинъ хиляда години сж все едно за този, който е хапналъ отъ тѣзи захарчета. Иди въ селото си и вижъ какво се е случило отъ тогава, откакто ти си излѣзълъ“.

Уангъ-Чингъ се затекълъ колкото може къмъ селото, но намѣрилъ ченивата, на която той работилъ, била покрита съ кжши. А на мѣстото на неговото малко селце билъ издигнатъ шуменъ градъ.

Навсѣкждѣ той виждалъ непознати лица и макаръ че вечерята пакъ имало празникъ на фенеритѣ, и процесия, той не видѣлъ Хо-Сиинъ-Ко да носи своята червена и желта рибичка, нито Ханъ-Чънгъ своята червена запа-лена топка.

Най-сетнѣ, на края на процесията той забѣлѣзалъ едно момче и едно момиче, които

¹⁾ Китайска игра, подобна на играта, наречена „дама“.